

Si el mar tingués baranes

Si o mar tivera barandas...
ROSALÍA DE CASTRO

Si el mar tingués baranes
i el tomb del cel mollons
prou sabria on cercar-te,
mes no hi vindria, no.

Si pogués posar en gàbia
el plomatge del foc.
Si el vent tingués andanes,
brides i estrep el cor.

Si pogués alçar tanques
al jardí de l'amor,
prou sabria on cercar-te,
mes no hi vindria, no.

No ho sents? S'obren les portes,
portes i porticons.
La pluja trenca ribes,
finestres i balcons!

I és aquí on et cerco,
no sé per què ni com,
dins la nit esmolada,
com la tempesta el torb,

pel mar sense baranes,
pel cel sense mollons.

Sal oberta, de **Maria Mercè Marçal**

